AUM-AMIN SI CONCEPTUL DE "CENTRU"

Autor: Barbu Ene

1. INTRODUCERE

De-a lungul timpului, oameni de diverse religii si din arii culturale diferite au incercat sa explice nasterea lumii si a Universului printr-o multitudine de mituri si teorii. Astfel in crestinism, se spune ca Dumnezeu a creat lumea din nimic, prin puterea Cuvantului (logos in greceste).

Logosul crestin este cuvantul viu, adica fiul intrupat al lui Dumnezeu, Iisus Hristos, prin care s-a creat totul si prin care se efectueaza revelatia (Kernbach V., 1983).

La unele populatii din Africa exista conceptia ca atat Universul cat si omul au fost creati pornind de la o vibratie primordiala, de la un "Centru" (izvor al oricarei realitati si deci a energiei vietii), ceea ce a condus la o miscare elicoidala a Universului.

Dupa Wensick (Eliade M., 1992), unele traditii cosmologice descriu simbolismul acestui "Centru" cu termeni imprumutati din domeniul embriologiei: "Prea Sfantul a creat lumea ca un embrion. Dupa cum cresterea embrionului porneste de la ombilic, tot asa Dumnezeu a inceput creatia cu ombilicul si de acolo ea s-a raspandit in toate directiile".

Teoria big-bang presupune ca Universul ar fi luat nastere ca urmare a unei "explozii" a spatiului si nu ar fi existat un centru al "exploziei" (Folescu C., 1988).

Unii autori (Ciofu I., 1994) vad cresterea procentelor de protoni in "cadrele" big-bang-ului dupa o curba apropiata de numarul de aur, considerand ca numarul de aur este "inclus in natura actualului Univers chiar din clipa aparitiei acestuia,"

2. AUM-AMIN

Producerea Universului de catre Cuvant s-a facut prin intermediul vibratiilor ritmice ale sunetului primordial. Deci tot ceea ce percepem drept sunet este o manifestare a energiei creatoare, Shakti la indieni.

Ea este legata in mod obisnuit de Shiva (Non-Manifestatul, Tatal), in vreme ce Shakti este manifestarea, Mama Divina.

Shiva se preschimba in Shakti care trebuie sa se retopeasca in el pentru a se reface unitatea originara, Absolutul.

Cunoasterea ce apare in cursul evolutiei spirituale, ca manifestare auditiva, este o percepere a ecourilor vibratiei primordiale care in yoga este mantra suprema, Aum.

Aum ce reproduce procesul manifestarii, este sunetul primordial rostit de Demiurg pentru a chema la viata toate cate sunt. Repetarea ei pune in functiune incarcatura energetica uriasa continuta in sunete, conducandu-ne "de la nivelul microcosmic la cel macrocosmic, fiind un adevarat vehicol care il conduce pe un individ la Izvoarele Originare" (Devanda Vishnu Swami, 1994).

Cuvantul "Aum" este scris in sanscrita in mod asemanator cu cifra trei si de obicei, deasupra, se figureaza simbolul lunii si al soarelui sustinute de o flacara (Douglas Nik., Slinger Penny, 1994).

El inglobeaza masculinul si femininul, consoanele si vocalele reintoarse spre punctul initial din care au izvorat.

Ortografia corecta este Aum (dupa Paramahansa Yogananda) si in India ea se canta de trei ori la rand, pe diverse tonalitati, corespunzator celor trei zeitati (Brahma, Vishnu, Shiva).

Vibratiile emanate de Aum au o forta teribila cand este pronuntata corect.

Dupa Swami Vishnu Devanta mantra Aum este pronuntata corect cand "sunetul provine din ombilic cu o vibratie profunda si armonioasa si se se manifesta treptat in partea superioara a foselor nazale".

Cand il experimentam pe Dumnezeu sub forma de sunet intram in comuniune cu Aum,

vibratia cosmica primordiala, sau cu ceea ce in crestinism numim Sfantul Duh (Kriyananda Swami, 1994).

Ca aspect feminin al lui Dumnezeu Aum este numita si Mama Divina. In crestinism unirea cu Dumnezeu se face prin Iisus Hristos, Fiul, la care ajungem prin mama sa, Fecioara Maria.

Aum poate fi pus in legatura cu Amin care este un cuvant ebraic si care inseamna "asa sa fie", amandoua posedand un sens identic (Chevalier J., Gheerbrant A., 1973). Amandoua il contin pe Dumnezeu in chip de energie creatoare.

In Apocalipsa (3, 14) Iisus este numit "Cel care este Amin, Martorul credincios si adevarat, inceputul zidirii lui Dumnezeu". Se pare ca in Evul Mediu exista un echivalent foarte folosit pentru simbolul Cuvantului, a carui pronuntare latina se putea confunda cu sanscritul Aum si care semnifica Alfa si Omega, Inceputul si Sfarsitul, dezvoltarea ciclica si resorbtia manifestarii (Chevalier J., Gheerbrant A., 1973). In iconografia acelei epoci acest simbol era asociat deseori cu svastica.

3. AUM-AMIN SI REGIUNEA OMBILICALA

Svastica este unul din simbolurile cele mai vechi din cate exista. Ea simbolizeaza manifestarea miscarii de rotatie in jurul "Centrului", generarea ciclurilor universale si a curentilor de energie, regenerarea perpetua.

Se pare ca urma cea mai veche ar data de la sfarsitul epocii pietrei slefuite si ar fi fost descoperita in Transilvania, studiul migratiilor ei punand problema varstelor dintai a originilor comune ale diverselor religii, a relatiilor preistorice dintre Europa, Asia si America (Pawels L., Bergier J., 1994).

De altfel unii autori (Tudorancea T., 1993; Kahan N., 1994) afirma ca in vechime manipura chakra avea drept mandala svastica dar motive conjucturale au facut ca acest vechi simbol sa fie inlocuit cu un triunghi.

Vitruviu arata ca daca omul sta drept, in pozitie verticala cu picioarele lipite si cu bratele intinse lateral, centrul patratului coincide cu ombilicul (Radian R. H., 1981).

Cand omul sta culcat pe spate cu bratele si picioarele la 45^0 se inscrie intr-un cerc, centrul cercului fiind in ombilic.

Calugarita germana Hildegard von Bingen (1098-1179) vede omul inundat de suflul divin drept "Centru" al unor multiple influente; culcat, cu mainile si picioarele intinse este chiar omul inscris in cerc a lui Vitruviu.

Aceste viziuni ale calugaritei germane se aseamana cu conceptia lui Platon care spune ca divinitatea a revarsat suflul divin in lume sub forma literei grecesti "χ" (hi) (Radian R. H., 1981).

Interesant este ca in acupunctura "cele 66 de puncte antice se proiecteaza simetric pe sase cercuri concentrice care intersecteaza in acelasi timp punctele cu aceeasi semnificatie energetica, situate pe membrele superioare si pe cele inferioare" iar "dispozitia longitudinala a celor 6 axe energetice se observa bine atunci cand individul in picioare, sta cu membrele superioare ridicate" (Ionescu-Targoviste C., 1993).

Posibil ca aceasta pozitie, cu mainile ridicate si picioarele departate, sa permita o receptie (prin rezonanta) optima de catre individ a energiei universale (numita prana la indieni, qi la chinezi, ki la japonezi, etc.).

De altfel ombilicul imparte inaltimea omului, armonios dezvoltat, dupa sectiunea de aur care este "reprezentarea geometrica a unitatii contrariilor" (Surdu Al., 1993).

La executarea semnului crucii degetele ating "plexul solar, sediul sufletesc ce marcheaza coborarea Fiului-Verb" (Inoan Aurora, 1993), unii autori sustinand ca plexul solar si Hara (situat sub ombilic) comanda cu adevarat si nu creiarul (Omraam M. Aivanhov, 1989).

Pentru inteleptii japonezi Hara este centrul vietii, al echilibrului, "Centrul" universal. Poate ca toate acestea ar explica de ce, la o rostire corecta, mantra Aum trebuie sa provina din ombilic.

4. CONCLUZII

Desi trecerea timpului a facut ca multe cunostinte din vechime sa se piarda sau sa se transmita

deformat cele aratate mai sus ne conduc la urmatoarele concluzii:
1. Cei din vechime, in practicile ce vizau progresul spiritual, acordau o atentie deosebita regiunii ombilicale spre deosebire de zilele noastre cand atentia se concentreaza asupra regiunii inimii (anahata chakra) sau creierului (ajna chakra). Din acest punct de vedere, fara a neglija importanta acestor centri (anahata si ajna chakra), atentia s-a deplasat de la "Centru" spre "Margine".
2. Rostirea corecta a mantrei Aum (ce poate fi pusa in legatura cu Amin) este atunci cand sunetul provine din ombilic si se manifesta treptat in partea superioara a foselor nazale. Repetarea ei conduce pe aspirantul la desavarsire de la nivelul microcosmic la cel macrocosmic.
3. Posibil ca in preistorie, in timpuri ce conduc la originea comuna a diverselor religii, pe teritoriul tarii noastre sa fi existat un puternic centru spiritual. Aceasta ar explica de ce exista parerea ca Romania este ocrotita de Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu, Maica Domnului din crestinism fiind echivalentul Mamei Divine de la indieni.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVA

1. Chevalier J., Gheerbrant A., *Dictionnaire des symboles*, vol. 1-4, Ed. Seghers, Paris, 1973
2. Chevalier J., Gheerbrant A., *Dictionar de simboluri*, vol. 1-3, Editura Artemis, Bucuresti, 1994-1995, ISBN 973-566-026-1; ISBN 973-566-027-x; ISBN 973-566-028-8; ISBN 973-566-029-6
3. Ciofu I., *Numarul de aur-matrice a evolutiei*, Editura Coresi, Bucuresti, 1994, ISBN 973-608-254-7
4. Eliade M., *Tratat de istorie a religiilor*, Editura Humanitas, Bucuresti, 1992, ISBN 973-28-0253-7
5. Folescu C., *Ce este Universul?*, Editura Albatros, Bucuresti, 1988
6. Ionescu-Targoviste C., *Teoria si practica acupuncturii moderne*, Editura Academiei Romane, Bucuresti, 1993, ISBN 973-27-0355-5
7. Kernbach V., *Dictionar de mitologie generala*, Editura Albatros, Bucuresti, 1983
8. Kriyananda S., *Esenta realizarii sinelui*, Editura Ram, Bucuresti, 1994, ISBN 973-96806-4-x
9. Pauwels L., Bergier J., *Dimineata magicienilor. Introducere in realismul fantastic*, Editura Nemira, Bucuresti, 1994
10. Radian R. H., *Cartea proportiilor*, Editura Meridiane, Bucuresti, 1981
11. Tudorancea T., *Practici de yoga. Ghid practic*, Societatea Informatia, Bucuresti, 1993, ISBN 973-95438-2-0